

(א) יצמות מנת. ע"ש;
 (ב) נכמתי: לאקושינהו,
 ונחלה דכ"ל. וכן בסמוך,
 ובדפוס לאקושינהו (א) [נכמתי:
 אקושינהו] (ד) [שם ה. ע"ז
 מו:]; (ה) [יצמות יג ע"ב];
 (ו) יצמות כג, (ז) [ז"ל רבא,
 ערוך], (ח) תמורה טו: ויצמות
 י: וצ"ל (ט) כמכות טו: [לעיל
 סד. יצמות מט:]; (י) [נכמתי:
 לא יקח ולא יחלל, ובתלמוד
 סד. וע"ש ברש"י, (כ) [נכמתי:
 מלך]; (ל) [פסחים טו: מה לנל];
 (מ) יצמות סב. מה יז. צ"ק מט.
 כמכות ק"א, (נ) [נדברים מד, ד];
 (ס) נדפוס: כהן; (ע) [נדפוס:
 מלך]; (פ) [נכמתי: (פ) מהש"ס
 מ"ז]; (צ) [נדברים סה, ה];
 (ק) [נדברים כה, ט. ועין
 יצמות י ע"ג]; (ר) [פסחים
 מה ע"ג]; (ש) [נדפוס:
 צ"ל מנחה]; (ט) [ז"ל מנחה
 ש"ס]; (א) [נדפוס: כתיב];
 (ב) [ויקרא טו, ע. וע"ש
 מגיה ומתי נדמה עליו.
 ועין קיוון דינה ועלמיהו];
 (ג) [נדפוס: ונכח על הסוטה];
 (ד) [נדפוס: (ד) [נדפוס:
 פי כגון]; (ה) [נדפוס:
 (ט) [וע"ש מוס' יצמות מט
 ע"ז ד"ה סוטה נמי, ונדפוס
 יצמות ע"ז ע"ז ד"ה סוטה
 ודל]; (ו) [נדפוס: טפח: תמי
 יש לטו]; (ז) [נדפוס: מד
 ע"ג]; (ח) [נדפוס: ורשעה];
 (ט) [נדפוס: דלמא].

הנהגת הב"ח

(א) רש"י ד"ה אח"כ וכו'
 צינמו. וי"ז פרק האשה רבה
 ז"ל: (ב) ד"ה נכמתי ל"ג
 וכו' ל"א וכו' ס"א. וי"ז וכו'
 לרבי אליעזר וכו' ע"ש. וי"ז
 ח"ך נכמתי מ"מ אשכנז
 כממלכת כן אשכנז צינמו
 דף ט ע"ב.

מוסף תוספות

א. למ"ד דאורייתא הא נמי
 דאורייתא ואית לה תרובה
 וכו' והיינו ע"כ במחזור סוטה
 דאי פסקים כיון דנאי לית
 לה תרובה אלמא מדאית לה
 כתובה תפסי בה קדושין. מוס'
 הלא"ה. ב. דאם בא עליה אפי'
 אחד מן הרוקחים יתחייב
 עליה מיתה. רש"י. ג. דרב
 אחא בר יעקב אהדיקש ג. דרב
 יונה סמין ותרמיז מאי
 דמקשט מאי חזית דסבת
 להו לאחות אשה קא אתי
 וכיון דמטיע ע"ז למילף
 מאחות אשה אפי' דאיכא
 למירי נדה תרוכח מכרע הוא
 למילף מאחות אישה ולא
 מגדה. שלני.

תום ר"י הזקן

אפילו נדה. אם קדש נדה לא
 יהיו קדושין ואם בא על הנדה
 יהיה הולד ממזר. את דאבי
 בהחולץ [יבמות מט, א]. הכל
 מודים. שמעון תרמיז ורבי
 עקיבא דפליגי התם. לאחות
 אשה. לחומרא דלא ליהוה
 קדושין והולד ממזר. לנדה.
 לקולא דהוה קדושין ואין הולד
 ממזר. בגל החומה. כלומר
 שאר עריות חוץ מאחות אשה
 דלא תפסי בהו קדושין והולד
 ממזר תפסי ביה מיבמה דאמר
 רחמנא [נדברים בה, ה] לא
 הדיח לאיש זר לא תהא בה
 הדיח לזר [יבמות יג, ב].
 והך שיטה היא מבי' דיבמה
 לשוק (א) לא תפסי בה
 קדושין והולד ממזר, או לרבי
 עקיבא (בשאר) [בשאר] חייבי
 לאוין, או לפירוש לרב כמו
 שבארנו בסוף החולץ [מט,
 ב ד"ה מספקא]. ומיהו שימ'
 מיהא בהדיא דאפילו מ"ד
 דלא תפסי בה קדושין שהיא
 בלא דהא אמר בהדיא מה

האומר פרק שלישי קידושין

אפילו נדה נמי. אם קידש פנויה צימי נדומה לא להו קדושין
 ואם בא עליה בנדמה יהא הולד ממזר: אלמא אמר אבי. צינמו
 בהחולץ: הכל מודים. שמעון התימני דלמר (יצמות מט.) יש ממזר
 מחייבי כריתות מודה בצד על הנדה ור"ע דלמר (סס) יש ממזר
 מחייבי לאוין מודה בצד על הסוטה
 לקינא לה ונסתרה דהויא עליו בלאו
 דלא יוכל בעלה וגו' כדלמר צינמו
 (דף י"א): הא מה אני מקיים אחרי
 אשר הוטמאה לרבות סוטה שנסתרה:
שאלו הולד ממזר. שהרי עדיין קידושין
 עומדין בה: **מכדי.** (ס) הך היקושא
 דרבי יונה איכא לאקושינהו שאר
 עריות לאחות אשה דלא ליהוה קידושין
 ואיכא לאקושינהו לנדה דהוה קידושין:
לחומרא. לעשות הולד ממזר שהמזמות
 (ט) תלוין בקידושין דכל מי שאין לה עליו
 קידושין הולד ממזר (ט) [דילפינן לה
 מלשם אז צינמו (דף מה): מה אשם
 אז ללא תפסי בה קידושין והולד
 ממזר ח"ך כל שאין עליו קידושין
 הולד ממזר]: **אסיה.** שאר עריות
 בק"ו מיבמה לשוק שאין קידושין
 תופסין בה כדלמר רב (י) צינמו
 (דף י"ג): מנין שאין קידושין תופסין
 צינמה דכתיב (ל) לא תהיה אשם המת
 הנוכה לא תהא בה הויה לזר: ה"ג
חייבי מיתוס וחייבי כריתות לא כ"ש:
א"ה שאר חייבי לאוין נמי. נהי דלא
 אחי בק"ו נייתי צננין אז צינמ
 מנינו צינמה שהיא בלאו ואין קידושין
 תופסין בה ח"ך כל שהוא בלאו אין
 קידושין תופסין בה: **כדאי לפי**
כז. דתפסין: **וכי זה אכונה** לפני
המקום. כלומר וכי אהבנו או שנאמו
 של בעל חשונה לפני המקום לשנות
 דין הנחלה בצבילה שהור"ך הכמוז
 לכמוז לא יוכל לכזר את זן האהונה
 לא הוה ליה למיכחז אלמא כי את
 הצבור יכיר ואנא ידענא לא שנה אמו
 האכונה ולא שנה אמו שנואה: **שנואה**
בנישואים. בנישואים שנואים לפני
 המקום כגון חייבי לאוין וקאמר רחמנא
 כי תהיו אלמא אית בהו הויה ולקמן
 פריך דילמא כתיבי עשה הוא דקאמר
 ולא כתיבי לאוין: **ולר"ע.** דלמר
 צינמו שאין קידושין תופסין כתיבי
 לאוין דקמי (שס דף י:) חלץ ועשה
 בה מאמר אין לאחסר חליצה כלום
 כלומר אין המאמר תופס דקס ליה
 השתא בולא צינמ (ז) ואמר צנמ' (שס דף

הכל מודים בבא על הנדה ועל הסוטה שאין הולד ממזר.
 פי' צקונטרס צינמו (דף מט.) נדה משום דכתיב תהיה
 צנדמה דמשמע יש לה הויה ואע"ג דקיימא צכרת מ"מ לא הוה ממזר
 וצבא על הסוטה כו' כגון אשמו שזינתה דאסורה לבעלה דנפקא לן

צינמו פ"ק (דף י"א): מייטורא דלחרי
 אשר הוטמאה דכתיב גבי מחזיר
 גרושתו ואע"ג דחייבי לאוין הוא שהרי
 הויה עליו בלאו דלא יוכל בעלה
 לשזב לקחתה ואם כן הוה לן למימר
 דהולד ממזר אליבא דר"ע מ"מ מודה
 הכא צטוטה דאין הולד ממזר שהרי
 עדיין קידושין תופסין בה משמע
 מתוך לשון הקונטרס שאינו מודה
 אלא צטוטה שלא יאחז ממחמת בעלה
 דהכי משמע ליזנא שהרי עדיין
 קידושין תופסין בה כלומר הקידושין
 שנמקדשה צהן כבר אצל מחזיר
 סוטתו כלומר שגרשה וחזר וכנסה
 לא מיירי דצהא לא מודה ר"ע דודאי
 הולד ממזר וקשה דהא צפרק יש
 מותרות (יצמות דף פ"ה): משמע דהדיא
 דלפילו מחזיר סוטתו (י) שאין הולד ממזר
 דקאמר הסם מחזיר סוטתו איכא
 צינייהו (א) וא"כ לא שייך בה טעמא
 דפירש צקונטרס שפירש טעמס
 דמשום הכי לאו ממזר משום דעדיין
 קידושין תופסין בה לכך אומר ר"י
 דידעינן צטוטה דתפסי בה קידושין
 ח"ך צמחזיר סוטתו ואין הולד ממזר
 ממשמעות דהאי קרא דמפיק מיניה
 (שס דף י"א): דסוטה אסור להחזיר
 דהיינו מלא יוכל בעלה הראשון אשר
 שלחה לשזב לקחתה אחרי אשר
 הוטמאה לרבות סוטה שנסתרה וכתיב
 להיות לו לאשה דמשמע שאם החזירה
 איכא הויה וכיון דתפסי בה קידושין
 אין הולד ממזר מיהו קשה דהא עיקר
 קרא צמחזיר גרושתו הוא דכתיב
 ואפ"ה אמר ר"ע דמחזיר גרושתו לא
 תפסי בה קידושין וגם הולד ממזר
 כדלמר פרק החולץ (שס מד.) ולא
 דרש' להיות לו לאשה לשון הויה
 וצמחזיר סוטתו דלא אחיא אלמא מדרשא
 אמר דתפסי בה קידושי ודרשינן להיות
 לו לאשה לשון הויה ואין סברא לומר
 כן לכך אומר ה"ר שלמה מנר"ש
 דיש ליישב פי' הקונט' דכיון דכל זמן
 דלא גרשה לא יהא הולד ממזר
 דכפ"י אין לומר דמשום שגרשה יהא
 איסור נוסף דמה גריעוטה יש ר"ע

אחר הגירושין יותר מלפני הגירושין וכיון דסברא הוה לומר דלאחר
 גירושין נמי אין הולד ממזר הכי נמי איכא למימר דתפסי בה
 קידושין דהא צהא תליא מילתא (י):
לחומרא מקשינן. וא"ת אדרבה חומרא לומר דתפסי בה
 קידושין לאוסרה לעלמא וי"ל דלדבריה חומרא הוא
 לומר דלא תפסי בה דמתוך כך אנו אומרים דהולד ממזר דאי הוה
 תפסי בה קידושין הייתי אומר אין הולד ממזר ולא הייתי לומר
 שאר חייבי כריתות מוקוקת יצם של אצוי והיינו אומר שצבולן לומר
 הולד ממזר כמו צנדה אצל מאחר דלא תפסי בה קידושין י' יש לו לומר
 שיהו כולן למדות מוקוקת אצוי וא"ת לרבי יהושע דלמר אין ממזר
 מחייבי כריתות מאי חומרא איכא למימר דלא תפסי בה קידושין
 וי"ל דאשמועינן ליה דלמר (י) פגום מיהא הוה וחי תפסי בה קידושין
 אפילו פגום לא הוה: **ובמה יבמה שהיא בלאו לא תפסי בה**
קידושין. וא"ת אמאי לא קאמר נדה תרוכח שהיא צכרת ותפסי
 בה קידושין ח"ך אחי אצוי כל העריות שצכרת וי"ל דק"ו זה אינו
 אלא גילוי מילתא בעלמא דיש לנו להקיש לאחות אשה ואין לנו לומר
 נדה תרוכח: **וכי יש אהובה ושנואה לפני המקום.** ואין לפרש
 דלקת (י) ורשעת קאמר דאם כן לא היה צריך לומר לא יוכל לכזר
 דלטו משום (י) דלמיה רשעה יפסיד צנה שהוא צבור נחלמו אצל
 השתא כיון דרעה בנישואין דחייבי לאוין ס"י דלאו צנו גמור הוא:
 ולדה

בן יוסף. שמרנה ממוסר צטרל (כתובות כ"ט). שמרנה פפוליס צטרל (לעיל ט"ד).
 לו ביאה בישראל. הנא על אשה שאין לו זה הימך צילה (כתובות כ"ט). כל
 מותרת נאשה ציף עליה, הולד שנולד מאותה צילה ממזר (לעיל ט"ד). שבו לכם
 הוה (יבמות כ"ט).

בן יוסף. שמרנה ממוסר צטרל (כתובות כ"ט). שמרנה פפוליס צטרל (לעיל ט"ד).
 לו ביאה בישראל. הנא על אשה שאין לו זה הימך צילה (כתובות כ"ט). כל
 מותרת נאשה ציף עליה, הולד שנולד מאותה צילה ממזר (לעיל ט"ד). שבו לכם
 הוה (יבמות כ"ט).

עין משפט
 נר מצוה

קח א מ"י פט"ו מה'ל
 אסורי ביאה הלכה א
 סמג לאוין קח טו"ש"ע אה"ע
 סימן ד סעיף ג':
 קמ"ב מ"י פ"ד מה'ל אשומ
 הלכה יב סמג עיין מה
 טו"ש"ע אה"ע סימן מד סעיף
 י':
 ק"ג מ"י שם הלכה טו טו"ש"ע
 שם סעיף ז וסימן יח':
 קי"א ד מ"י שם הל' טו
 טו"ש"ע אה"ע סימן מד
 סעיף ח':

תורה אור השלם

1. וְאִם יִשְׁכַּב וְיִשְׁכַּב אִשָּׁה
 אֶתְּהָ וְהָיָה נֶדְוָהָ עֲלָיו וְטָמְאָה
 שְׂבִעַת יָמִים וְכָל הַפְּשִׁיבָה
 אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עֲלָיו טָמְאָה:
2. כִּי תִהְיֶינָה לְאִשׁ שְׂמִי
 אֲנִי וְיִשְׁכַּב עִמִּי וְיִקְרָא כֹּהן
 אֶתְּהָ וְהָיָה נֶדְוָהָ וְטָמְאָה
 שְׂבִעַת יָמִים וְכָל הַפְּשִׁיבָה
 אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִמָּךְ טָמְאָה:
3. וְלֹא יִחַלְל וְיִדְוֶה בְּעַמּוּי בִּי
 אֲנִי וְיִשְׁכַּב עִמִּי וְיִקְרָא כֹּהן
 אֶתְּהָ וְהָיָה נֶדְוָהָ וְטָמְאָה
 שְׂבִעַת יָמִים וְכָל הַפְּשִׁיבָה
 אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִמָּךְ טָמְאָה:
4. וְיִקְרָא כֹּהֵן אֶתְּהָ וְהָיָה
 נֶדְוָהָ וְטָמְאָה שְׂבִעַת יָמִים
 וְכָל הַפְּשִׁיבָה אֲשֶׁר יִשְׁכַּב
 עִמָּךְ טָמְאָה:

מוסף רש"י

הכל מודים. אפילו שמעון
 התימני בבא על הנדה.
 אע"ג דקרא צכרת אין הולד
 ממזר (יצמות ט"ט). ועל
 מה שכתב רש"י שיש שזינתה
 וצבא לן דאסורה לבעלה
 צ"ק (שם י"א): מה אז מקיים
 אשר הוטמאה לרבות סוטה
 שנסתרה, ואע"ג דחייבי לאוין
 הוא מודה בה צרי עקיבא
 דפליג אדרבנן צמחזיר גרושתו
 וקאמר דהולד ממזר, אע"ג
 דלאו חייבי לאוין דשאר הוה,
 הכא מודי דאין הולד ממזר,
 וכל ספן לדין רבי עקיבא
 צר פלוגתא דקמינן המיני
 לאו מחייבי לאוין דשאר היא
 לפני המקום. זכיר היה לו
 להוכיח ששם אז הוה ארוב אמ
 זו ובעת אז לו אין הצבירה
 כתיב, פשיטא ששם
 זה שנואה אין המקום שנואה
 (שם כ"ג). שנואה בנישואיה.
 צננייהו, וקאמר רחמנא
 כי תהיון ששם צהן הויה
 (שם). ולר"ע דאמר אין
 קידושין תופסין בחייבי
 לאוין. אין קידושין תופסין
 לאשה האסורה על הנקדשה
 בלאו, ורבנן פליגי עליה ואמרי
 כתיבי כריתות הוא ללא תפסי
 אצל כתיבי לאוין תפסי (סוטה
 יח.). כהחולץ (מד): כתיבתא
 המחזיר גרושתו ר"ע אומר
 אין לו זה קידושין (כתובות
 כ"ט). מן הכל היה ר"ע
 עושה ממזר. כל הטלדיס
 מחייבי לאוין (כתובות כ"ט).
 מן הכל שכן חייבי לאוין
 עושה ר"ע הולד ממזר דקסבר
 אין קידושין תופסין בחייבי
 לאוין חוץ מאלמנה לבסוף גדול
 (לעיל ט"ד). שהרי אמרה
 תורה לא יקח. וסמך ליה
 ולא יחלל ונעמד מנין סוטה
 הוא מתללו ולא שם ממזרים
 פליטה (כתובות כ"ט). שעושה
 מללס ולא ממזרים (יבמות
 ט"ט). דמשמע חללן הוא עושה
 ורעו, שמחללן מן הכהונה
 ואינו עושה ממזרין, ויוון
 לאין הולד ממזר ש"מ קדושין
 תופסין בחייבי לאוין דכתיבה
 דאי אין קדושין תופסין הוה
 הולד ממזר דקמין צפרקין
 (כ"ט): כל שאין לה קדושין
 עליו הולד ממזר (לעיל ט"ד).
 בראו ונצווח על עקיבא

